

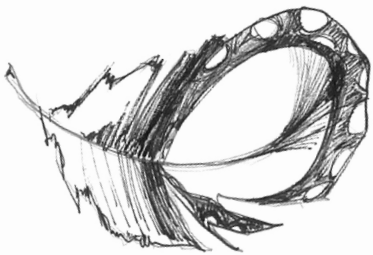
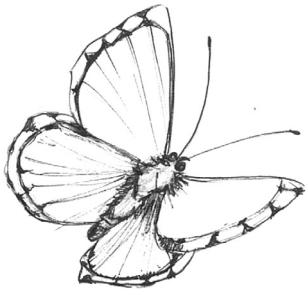
Premis
Cavalleria
de Roqueta
2019

Premis Cavalleria de Roqueta 2019

Edita: Ajuntament de Maria de la Salut
Impressió i maquetació: Impremta Ja!
Il·lustracions : Maria Antònia Roig

Presentació 2n Certamen Cavalleria de Roqueta

Ja tenim enllestida la segona edició del Certamen Literari per a joves, Cavalleria de Roqueta. Qui ho hauria dit que hi hagués tants de joves amb inquietuds literàries per poder seguir endavant amb la proposta que encetàrem l'any passat. El cert és que per molta força que les noves tecnologies hagin agafat, és ben segur que la literatura encara té el seu espai i que som davant d'una nova generació de lectors i escriptors.

Des de l'ajuntament no volem deixar aquesta generació sola, i sempre hem tingut com a compromís donar suport al foment de la cultura al nostre poble. Aquest certamen neix com un instrument per donar una empenta a aquests escriptors novells, i animar-los a seguir treballant amb la literatura com a forma d'expressió personal. Esperem que sigui una empenta, que juntament amb moltes altres, ajudin que aquest certamen només sigui l'inici de molts premis i reconeixements que obtindran els autors aquí presents al llarg de la seva vida. Qui sap, pot ser som davant l'autor o l'autora d'una futura trilogia d'èxit, o d'un poemari que canviarà la vida a algú o, perquè no, d'algun futur premi Ramon Llull.

De moment, en aquesta publicació podreu gaudir de la recopilació dels texts guanyadors, uns texts plens de talent. Hi trobareu poesia i prosa a parts iguals, amb una referència als seus autors que fan que siguin uns texts plens de sentiments i matisos.

Abans d'encetar la lectura, a més de donar l'enhorabona als guanyadors i a tots els participants, no ens podem oblidar de n'Àngela Moragues i els Departaments de català de l'institut de Sineu i de l'institut de Santa Margalida, que és on estudien, bàsicament, els adolescents del nostre poble, ja que sense la seva ajuda aquest certamen no hagués pogut anar endavant. També volíem fer arribar un especial agraïment a na Maria Antònia per les fantàstiques il·lustracions que embelliren les pàgines de la separata del primer certamen, i que ara omplen les d'aquest. I als membres del jurat: Maria Bel Gual, Miquel Morey i Jaume Ferriol. Finalment també volem agrair a l'Associació Fent Carrerany la seva ajuda i experiència a l'hora de fer-ne la publicació i la cura dels texts.

Dit això, ara es tracta de gaudir dels relats dels premiats, els gran protagonistes d'aquesta publicació.

Jaume Ferriol Perelló
Regidoria de Participació Ciutadana

MAR DE PLÀSTIC

Jo llanç, tu llances i tots llançam.
Aquelles aigües cristal·lines contami-
nades van.

Vestits de plàstic els trobam,
que no saben on van.

Tant de bo tornar enrere,
quan aquest temps al febrer,
encara era fredoler.

Però miram i no actuam,
giram el cap i els ulls tancam.
Seguim dient que és normal,
per no fer front al que causam.

Tant de bo ens escoltassin.

Tant de bo jo pogués decidir,
quan, on i qui.

Tant de bo la meva paraula s'escoltàs,
com totes les altres.

Tant de bo el camí no fos tan pesat,
jo lluitaré per la meva igualtat.

Tant de bo no m'hagués de barallar,
per tenir les mateixes oportunitats.

Tant de bo ens escoltassin,
d'ara endavant.

CONTINUÏTAT

Sempre hi ha quelcom,
quelcom que sembla una porta,
una porta que es pot obrir,
obrir cap a nous horitzons,
horitzons que porten noves sorpreses,
sorpreses que et porten més enllà dels
horitzons,
horitzons que obrin nous camins,
camins amb diferents direccions,
direccions sense sentits,
sentits que mai acaben.

ALZHEIMER

Adéu.
Sí, adéu a tot.
De tot a res.
Se'n du tot el que em vaig guanyar.
Ja no trob els meus racons,
i no puc imaginar els teus.

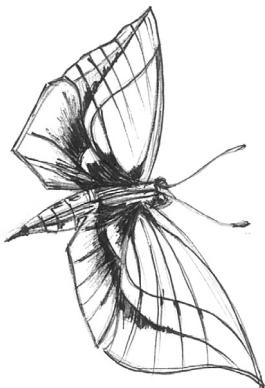
Adéu.
Ja no som jo,
i no sé qui ets tu.
Ja no hi són les primeres besades.
Ja no hi és res.

Ara, només neixen llàgrimes.
D'impotència de no recordar.
De no saber qui som.
De saber que no hi ha res,
de no saber qui ets tu.

He lluitat contra fantasmes.
I així i tot,
he perdut.

El pitjor és que ho sé.
No tendré el teu record.
Ni les primeres ballades,
ni recordaré el meu primer amor.

Naveg amb destí a naufragar.
No trob brúixola,
en aquest camí sense retorn.

HUMANA

Tu m'estimes essent teva,
i som més meva que ningú.

Em vols sense dret a vot,
com una democràcia dirigida al desastre.

Em classifiques,
i encara no te n'has adonat que
tenc llum pròpia,
que sóc inclassificable.

Et creus propietari de tot.
I encara no he trobat etiqueta de res.

Et fas rei del meu silenci,
mentre som esclava de les meves paraules.

Maquill les llàgrimes de colors,
per semblar més feliç,
més humana.

FORTA

Sense saber com, arribes tu.
I amb les teves paraules,
t'encarregues de matar-me.

On abans hi havia vida,
ara tot és mort.
Ja no queda res.
Ja no sé com ser jo.

Som forta quan no ets aquí.
He après a ser valenta,
quan et tenc davant.
He perdut la por.

He perdut batalles,
però he guanyat la guerra.
Som més forta que tu.
Som més forta que els teus cops.

EL DIARI D'UN DIMONI: UN ANY A LA TERRA

Estimat diari:

Avui et contaré el que he fet durant un any. Sí, sí, el que sents, i et demanaràs perquè he estat tant de temps sense escriure; idò, perquè he passat un any a la Terra. A què és impressionant?

Tot va començar fa un any, és a dir, un dia a l'infern. Jo era a la meva cova jugant a Dimoni Bross amb la meva Dimoni Boy, anava pel nivell 30 quan vaig sentir una música molt coneguda, el para-pa-pa-xim. Vaig sortir a defora i vaig veure una banda de música que anava tocant mentre desfilava.

Jo, com és de suposar no vaig poder aguantar i em vaig posar a ballar enmig del carrer, pegava uns bots tan alts que la Policia Dimonicipal em va veure des de l'altra punta del carrer. Aquí començà el meu problema. Pels que no sou dimonis, dir-vos que a l'infern no es pot ballar al carrer sense llicència. La policia m'agafà per les banyes i em va presentar davant el Consell Dimoniari. Aquest Consell estava format pel policia Dimonicipal, el batle, Mr. Dimoni Banyut i el rei de l'infern, el Dimoni Gros.

Bones senyor Rafel.

Bones, vaig contestar jo un poc temorenc.

Ha estat denunciat per ballar enmig del carrer sense llicència, hi té res a dir?.

Jo hagués dit moltes coses, tan xerraire com som, però vaig estimar-me més no obrir boca. Vaig fer que no amb el cap, i continuaren.

Amb el "Manual de com castigar un dimoni" a la mà, el Dimoni Gros em digué:

Segons el manual, el càstig per ballar sense llicència enmig del carrer és passar un any a la Terra, i participar de les seves celebracions.

Dia 31 de desembre, a les 12 de la nit arribaràs a Sineu, un municipi ubicat al centre de Mallorca. És el poble perfecte per complir el càstig, cada punt estan de festa.

Dia 31, vaig estar tot el dia amb ma mare preparant la maleta. Hi posarem la meva forca plegable 3000, una capa d'hivern de forro polar i una d'estiu primeta, un paquet de tovallolletes per rentar-me les banyes i un kit de supervivència a la Terra.

A les 23:45 vaig arribar a l'estació on ja m'esperava el Dimoni Gros. Es devia voler assegurar que partia cap al meu destí-càstig.

El tren feia molta via, tot estava fosc fins que, de sobte, vaig començar a veure uns llumets, arribava a l'estació. El maquinista cridà: pròxima estació, Sineu!!!.

Tot botar, vaig sentir coets, era la celebració de Cap d'Any.

En aquell moment vaig pensar que tenia un problema, on viure? Mumare m'havia donat un paper on xerrava d'una cova que es deia "La Cova d'es Molí d'en Gaspar". Vaig mirar la direcció, barriada de les Cases Noves. No sabia on era, tanta sort que ho vaig poder demanar al revisor del tren, que no havia partit encara. Amb les seves indicacions, i caminar un poc, perquè a la primera no ho vaig trobar, arrib a la cova.

Era una cova simple, comparada amb les de l'infern, però m'agradaren els forats de les parets. El primer que vaig fer va ser reunir pedres rodones i polides, que no n'hi havia massa, per fer-me un llit. Trobar roba, també era un altre problema.

La veïna de la finca tenia roba estesa. A la pobra li va desaparèixer una camisa, uns calçons i un capell.

Els forats de les parets, m'anaven perfectes per col·locar tot el que duia dins la maleta. El meu kit de supervivència a la Terra, caramels de carbó, sopa de lava en pols i amanida de magma. També vaig dur un raspall de dents i pasta de dents amb gust de carn podrida i unes ulleres de sol, per la llum del dia.

Dia 6 de gener, tot aixecar-me, me trob un paquet. Duia un escrit: "Esperam que ho gaudeixis, de part dels Reis Mags d'Orient". Era carbó!!!, d'aquell tan negre i fort. Però... i qui eren els Reis Mags? Era igual, m'encantava el regal.

Dia 17 de gener, cap a l'horabaixa, passejant sense la roba de la veïna, no tenia encara molt clar quan la duien posada, la roba, a la Terra, em trob enmig de la Plaça, plena de gent. Semblava que ningú sospitava que aquella capa que duia, no era dels xinesos, o que aquelles banyes tan lluentes i punxegudes, eren de veritat. Para-pa-pa-xim-pa-pa-xim-pa-pa-xim!!!. Aquesta cançó la coneixia. Cap a ballar vaig anar!!!. Ningú em va castigar com a l'infern, no ho acabava d'entendre, vaig pensar que el càstig no devia arribar tan enfora. Ha! Ha! Ha!

A principis d'Abril vaig rebre una paquetot amb una nota que deia "Posa't aquesta roba utilitzant el manual".

Jo em vaig demanar perquè necessitaria un manual per vestir-me però al final ho vaig entendre. Dins el paquetot hi havia una túnica blanca, massa blanca pel meu gust, amb una capa i un cinturó vermell; també hi havia un cucurutxo fet de reixeta, normal que necessitàs un manual per posar-me aquell merder de roba.

El problema va ser el vestit, m'anava perfecte però la coa em sortia per davall i es remenava que no vegis, per si no ho sabeu, la coa d'un dimoni es necessita moure. Vaig haver de fermar-la amb una corda i amb el cinturó. L'altre problema va ser el cucurutxo que, per poc el romp intentant ficar-hi ses banyes. Finalment ho vaig aconseguir i au cap al poble!

La festa era avorridíssima, havíem de caminar, moooolt a poc a poc!, duent un ciri amb la mà i res més! A què és molt avorrit? Però, curiosament, per als de Sineu era una festa ja que hi havia molta gent. Vaig saber, que es deia la Setmana Santa.

Dia 14 d'agost, vaig rebre una nota. Hi tornava haver una altra festa. Vaig haver d'anar-hi, no tenia cap altre remei.

A la Plaça des Fossar hi havia com a mínim, un milió de persones!!!, a més totes vestides de rosa. Al cap d'una estona es van sentir uns tambors i trompetes, la gent es va posar a cridar i riure. A la plaça va entrar una petita comitiva feta per un home que tocava una espècie de flauta que penjava d'una bossa. M'he informat a la biblioteca del meu poble, i es diu xeremia. A què és estrany?! Sí, però el més estrany fou el que venia darrere: un dimoni/bou.

No vaig aclarir què era. Intentava pensar algun poble de l'infern on hi visquessin dimonis amb les característiques que tenia ell. La gent pareixia que s'ho passava bé mirant aquell dimoni, i suant, sobretot suant! Feia calor, però no tanta com per suar. Ja m'agradaria a mi veure tota aquella gent a l'infern. S'haurien cremat!

Un dia em vaig aixecar i vaig tremolar de fred, vaig saber que ja era dia 31 de desembre. El que no vos havia dit és que, els dimonis tenim un "rellotge" intern que funciona segons el clima. Era el moment de començar a recollir la cova, on havia estat durant tot l'any. Tenia moltes feines a fer, abans de tornar a casa. Fer una llista, per no oblidar-me res:

Plegar la meva forca.

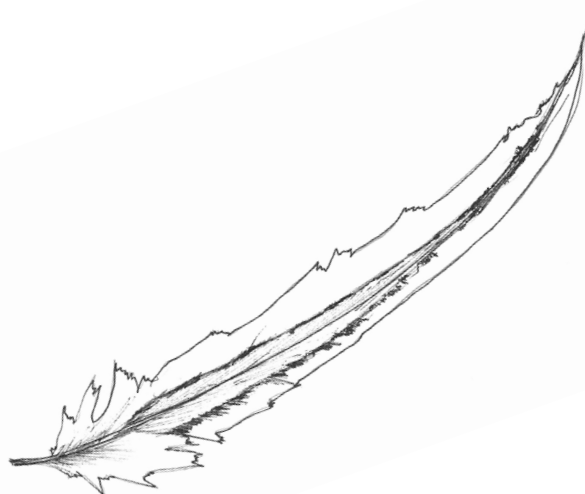
Recollir el que quedava del meu kit de supervivència a la terra.

Recollir el raspall de dents totalment pelat. El tub de pasta de dents...ja l'havia perdut.

Tirar les pedres redones, però me'n vaig quedar algunes, qui sap perquè les necessitaré.
Enviar una carta a ma mare per avisar-la que arribaria. Esper que vint segells siguin suficients.

A les 23'45 vaig arribar a l'estació, el tren ja hi era. Saps que en tenia de ganes de tornar a l'infern! Quan vaig pujar al tren em vaig tombar al seient de davant i em vaig quedar dormit. Amb els so del xiulet del tren, em despert, i per la finestra veig ja no érem a Sineu. Tot era un poc més fosc i, a més, notava com baixàvem. En arribar, ma mare m'esperava, però el Dimoni Gros no hi era, segurament li era igual si jo tornava o no. Ma mare no feia molt bona cara, cosa normal. Imagina't que tens un fill que el castiguen a passar un any a la Terra per ballar sense llicència al carrer; com et sentiries? Bé, el cas és que no em va dir ni una paraula, ni un "Hola, com ha anat?", ni "Estàs bé?". No, ella no va dir res d'això. Partírem cap a la meva cova, allà vàrem fer un bon sopar menjant pastís de roca farcit de lava seca i magma líquid. Després de sopar vaig desfer la meva maleta i cap a dormir. Dins el llit vaig començar a pensar amb tot el que havia viscut a la Terra i demanant-me si hi tornaria alguna vegada.

Qui sap!!! Em podria tornar a descontrolar i ballar el para-pa-pa-xim al carrer. Qui sap!! QUI SAP!!

EL TOCADOR

La porta de l'habitació sempre grinyolava un poc quan l'obries, per molta cura que en tinguessis. Aquell renou sempre em molestava penetrant al meu cervell i creant-me un sentiment d'irritació profund. El meu pare no havia posat oli a la junta des de feia anys, era increïble que no fos capaç de fer una feina tan fàcil i viril com el bricolatge. Però ben mirat, podria ser que m'indignàs més el fet que en aquella casa es predicava el que no es creia.

L'habitació dels meus pares era una com tantes altres, un llit de matrimoni amb llençols d'un temps i a cada costat uns comodí on ni tan sols hi havia llums que ordenassin un poc l'estança ja que els meus pares no llegien. Un armari gros just a l'altre costat, de fusta i de color de fusta, no fos cosa el pintàssim i quedàs d'un color massa cridaner. Per altra banda les cortines sí que m'agradaven. Eren de fil blanc, fetes per la meva padrina i no sé com explicar-ho però pareixia que es movien d'una forma alegre quan passava un bri d'aire just com ho feia ella. Però per damunt de tots el meu moble preferit, d'aquella estança tan inhòspita, era el tocador de la meva mare.

Aquell tocador era el meu món particular, situat just devora la finestra, la seva posició exacta creava una llum tènue que mai desapareixia. Un moble digne d'admiració, de fusta, aquest pic sí que pintat de blanc, desentonava amb tot els altres, era únic, especial i ple de vida. Un mirall el coronava i queia fins a la taula, sempre plena de mil coses, en especial el pom de flors. Cada cert temps amb molta cura ma mare agafava les flors més boniques del jardí per ser les elegides i tenir el plaer d'acompanyar-la quan s'arreglava.

Record d'una manera tan nítida aquell popurri de colors del seu maquillatge. Tenia una predilecció pels tons marronosos i roses als ulls, però als llavis un extravagant vermell carmesí. Després els perfums, n'hi havia de tota classe, jo m'entretenia a mesclar les olors, aquelles més dolces com les roses i altres tan fresques com l'aigua de la mar. A vegades aquell tuf era tan potent que no quedava altre remei que obrir les finestres una bona estona. Els collars, les arracades, els anells brillaven, eren tan imponents les seves joies tant com ella, encara que la meva mare no brillava. Havia perdut la innocència, potser ho l'hagués tenguda en un passat però ara es limitava a dictar l'ordre de les coses. Podria ser que el sentiment que tenia cap a ella era d'enemistat barrejada amb una certa pena tot perquè sempre es posava el vermell carmesí.

El meu temps lliure es reduïa a esmunyir-me a la seva habitació i maquillar-me tranquil·lament, però aquest plaer havia de ser ben vigilat. Sempre a l'aguait per si uns ulls curiosos estaven al voltant. Ningú sota cap concepte podia descobrir el meu secret més íntim. Perquè aquest em podria posar en un perill imminent, podria ser que el perill fos que tothom sabia com som en realitat i això m'aterrava més que qualsevol altra cosa.

El temps passava i la barra del llavis carmesí es desgastava lentament i progressiva, la meva mare començava a ensumar-se qualque cosa. Tal vegada només estava exagerant rumiant en un futur caòtic, però el simple pensament que pogués descobrir la veritat em feia entrar en pànic. Però el principi de la fi s'acostava, l'apocalipsi, la gran tempesta estava damunt la casa i només podia dur dolor i llàgrimes. El cel blau mai ho tornaria ser o almenys jo no el tornaria a veure de la mateixa manera.

L'aire fresc entrava per la finestra, una relativa pau es respirava però alhora una tensió angoixant per fer el que estava malament. Aquella adrenalina del prohibit en recorria tot el cos mentre em pintava els ulls, el polze em fallava i en conseqüència em feia desviar una mica del traçat perfecte, quina llàstima perquè mira que ho som de perfeccionista. Arreglant el que jo considerava una destrossa de greus dimensions, no em vaig témer que algú m'estava observant. No diria cap mentida si dic que poc després notava uns ulls clavats, que fins i tot, notava la sorpresa, la decepció que havien enverinat l'aire. La mala sort no m'equivoca, el meu pare dret pareixia de marbre, no es bellugava no podia articular paraula, només una ganyota de sorpresa estava fixa en el seu rostre. Crec que hagués preferit que només cridàs, crits alts i forts, insults, retrets, malediccions però res, absolutament res. El pot d'oli que aguantava amb la mà degotava i, de sobte, vaig fixar-me que la porta no grinyolava pus, després de tant de temps ho havia fet, havia posat oli a la junta, potser per iniciativa pròpia encara que era més probable que fos desig de la meva mare. El meu pare m'havia llevat el mecanisme de defensa contra els intrusos i ell en va ser el primer de colar-se en el meu secret.

Ens vàrem intentar aguantar les mirades una estona malgrat que no va funcionar, pareixia que no era capaç de mirar-me. De sobte un pensament ràpid i més fort que els altres em va creuar la ment, la meva mare. Després de prolongar el que seria el silenci més incòmode de la meva vida, aniria directament a contar-li.

En certa manera podria haver-me sorprès la falta d'autoritat per part seva, no dir res només deixava entreveure que no tenia res a dir, que per mi era el que caracteritzava mon pare, el seu silenci. Per tant, de la mateixa manera que havia arribat se'n va anar segurament comes ajudau-me a cercar la matriarca, sense dir res.

Vaig decidir esperar el meu final allà on havia començat, per aquesta raó vaig romandre al lloc. Poc després la silueta de la meva mare estava dreta, imponent, recolzada al marc de la porta amb la mirada clavada en mi. Tota ella desprenia odi, sobretot els seus ulls, encara que ella sempre em mirava d'aquella manera menyspreant-me, però aquesta vegada l'odi que desprenia dels ulls venia de la seva ànima. D'ella sí que no m'esperava cap tipus de silenci, i tampoc em va decebre. Si al cap i a la fi, els meus pares són un llibre obert de fàcil lectura, a l'abast de tots els públics, plans, senzills i sense cap tipus de contradiccions o convicció que no siguin les que la societat els produeix per seguir els seus esquemes.

Així que les seves paraules no em varen sorprendre malgrat fer-me mal, molt més del que voldria reconèixer.

Ets una deshonra per a aquesta família, no ets ningú, ets tan poc que no arribes a home, no arribes a nin perquè no ets res i tampoc arribaràs a res. Si la memòria no em falla varen ser les paraules més o menys exactes que em va dedicar just després de descobrir que al seu fill li agradava maquillar-se amb el seu maquillatge, posar-se les seves arracades, anells i collars, i també mesclar els seus perfums. Tot acompanyat d'una galdada pegada amb tanta ira, que va ressonar per tota l'habitació, m'atreviria a dir per tota la casa.

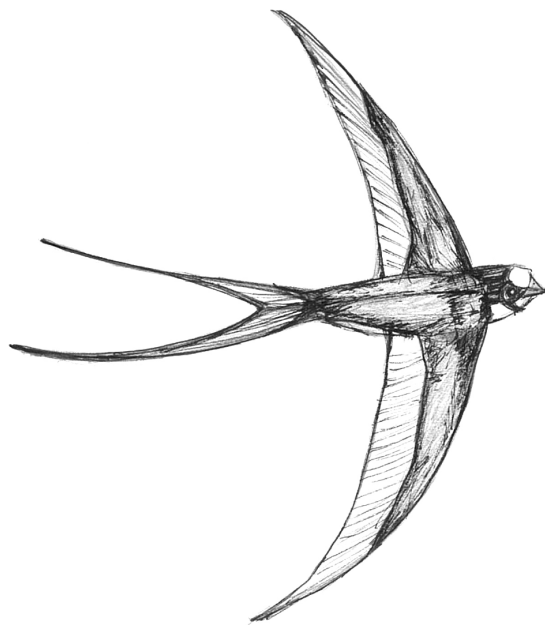
Jo enfadat, indignat, amb el cor encès de la mateixa manera que tenia la galta esquerra, vaig ser com el meu pare, no vaig dir res. Adonar-me'n que estava tan sotmès a ella, em va produir una mena de fàstic, jo que me'n reia d'aquell pobre home sense veu ni vot, no sé ni com havia acabant sent igual que ell. Ara sí que estava enfadat, el sentiment de ràbia era recíproc, i d'una manera o una altra havia de ser alliberada.

Què es fa amb tanta ràbia perquè no et deixen ser qui ets? D'una manera subtil ma mare em va destrossar, em va fer pecetes que mai més podria tornar ajuntar. Tot per seguir un patró, per no sortir del dictat d'una societat que ens ennuega, i no ens deixa ser, ni tan sols transgredir un poc de la seva norma per por a la diversitat.

Per tant, vaig fer que el meu món s'acabàs de la mateixa manera que havia acabat amb mi.

Decidit, agafant una destrat o una eina parescuda vaig dirigir-me a fer miques la font de tots els meus mals, el tocador. El primer cop va anar de ple al mirall, i mil trossets varen volar i caure, un parell d'ells en varen esgarrapar la pell, fet que només em va produir més odi cap a ell com si ho hagués fet de manera premeditada. El maquillatge tot destrossat, els colors es barrejaven d'una manera frenètica i de la mateixa manera les olors carregaven l'aire, i ja no era aire sinó amoníac. Les joies no les vaig poder destrossar però sí rompre, no en quedava ni tan sols una de sencera i ja no gaudien d'un posat elegant i intimidatori, ara eren fràgils al so del meu caprici.

Quan vaig haver culminat la meva obra, vaig quedar una bona estona admirant-la, també sense dir res. El tocador estava destrossat, però no acabat. Un pensament de posar-lo en flames, d'acabar definitivament amb ell va creuar la meva ment. Malgrat vaig decidir deixar-lo de la mateixa manera que estava jo, destrossat i fet miques, però no acabat

Joana Maria Moreno Picornell

Vaig créixer a un poble on destaca pel seu encant. Des de petita m'encantava llegir i escriure els fets que podia destacar, aquells que no volia que es perdessin. He crescut amb l'escriptura i en certa manera ha estat una via de desconexió en els moments més durs.

L'escriptura és una eina que serveix per construir tot el que et pensaves que havia desaparegut, tot el que abans s'havia destruït.

Pere Sales Roig

Soc en Pere Sales Roig, tenc 11 anys i visc a Sineu. Vaig al CEIP Rodamilans a Sineu. M'agrada molt llegir, escriure i sobretot dibuixar. Els meus llibres preferits són els de Harry Potter. Soc sociable, crec que divertit i molt xerrador, no aturde xerrar ni davall de l'aigua. M'agraden les nostres tradicions i tot el relacionat amb elles. La narració que he fet, precisament esta relacionada amb les festes. Ball ball de bot i toc el tamborino i el flabiol amb els xeremiers de Sineu. També faig esport, vaig en bicicleta i al gimnas. De menjar, els meus plats preferits són els macarrons, la pizza i els palos de crema.

Joan Julià Ferriol

Em diuen Julià Ferriol i sóc de Maria de la Salut. tenc 16 anys i estic cursant 1r de batxillerat a l'IES Sineu. des de petit m'han agradat diferents tipus de modelitats artístiques com la música i el ball, però darrerament em crida molt l'atenció la poesia. Per altra banda sóc un gran aficionat al patinatge i sempre m'ha agradat cuinar. Des de fa cinc anys vaig a classes d'acrobàcia aèria i és al que m'agradaria dedicar-me professionalment en un futur.

Júlia Ibarrondo Gomila

El meu nom és Júlia Ibarrondo i Gomila i som de Lluçmajor, però estic vivint a Lloret.

De jo podria dir que m'agrada llegir, escriure, patinar, anar d'excursió i tantes altres coses que no siguin estar mai molta estona sense fer res. El que sempre es demana i encara no ho sé és que és què faré de gran, tenc moltes idees diverses. Tot apunta que aniré a fora a estudiar, per ara és el meu desig més gran després d'un any tan dur, estic fent segon de batxillerat.

FENT CARRERANY

Ajuntament de
Maria de la Salut

